

Část pátá
Do neznáma

1

Kryštof a Kristýna se probudili brzy ráno – sotva do bytu proniklo světlo počínajícího se dne a dalo vyniknout tomu hroznému nepořádku. Zatím o sobě ale navzájem nevěděli. Každý zvlášť se vždy převalil z boku na bok, zkontroloval ostatní, že ještě spí, a sám se také snažil zase usnout.

Ať už se konečně Jarka probudí, prosila v duchu Kristýna. Vždyť Samuela možná právě teď odvážejí někam do Německa a oni si tu klidně leží. Snad si to Jarka s tou cestou nerozmyslí…

V jednu chvíli už Kristýna skoro znovu usnula, ale vtom ji do ramene strčilo cosi měkkého. Podívala se tam a srdce jí zjihlo: kocour Ferda. Chlupatá kočičí hlava zblízka pohlížela do Kristýniných očí.

„No pojď ke mně," zašeptala a nadzvedla okraj spacáku, aby pod ním udělala kocourovi místo. Kocour však váhal.

„Ferdo, Ferdíku," vábila ho Kristýna. Udělala směrem k němu pohyb rukou – ráda by ho pohladila. Kocour se však přikrčil a naježil.

„Neboj, Ferdo." Kristýnka ruku zvedla. Kocour se odrazil a zmizel.

„Ach jo," litovala. „Bylo by mu u mě dobře."

Vstali a oblékli se. Vlastně se jen přioblékli. Bylo teprve sedm. Měli hrozný hlad, ale netroufali si vzít bez dovolení cokoliv k jídlu.

Teď ráno, v denním světle, vypadal byt opravdu pří-